

ЛИПЕНЬ

1981

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№13(1103)

Ціна номера 20 коп.

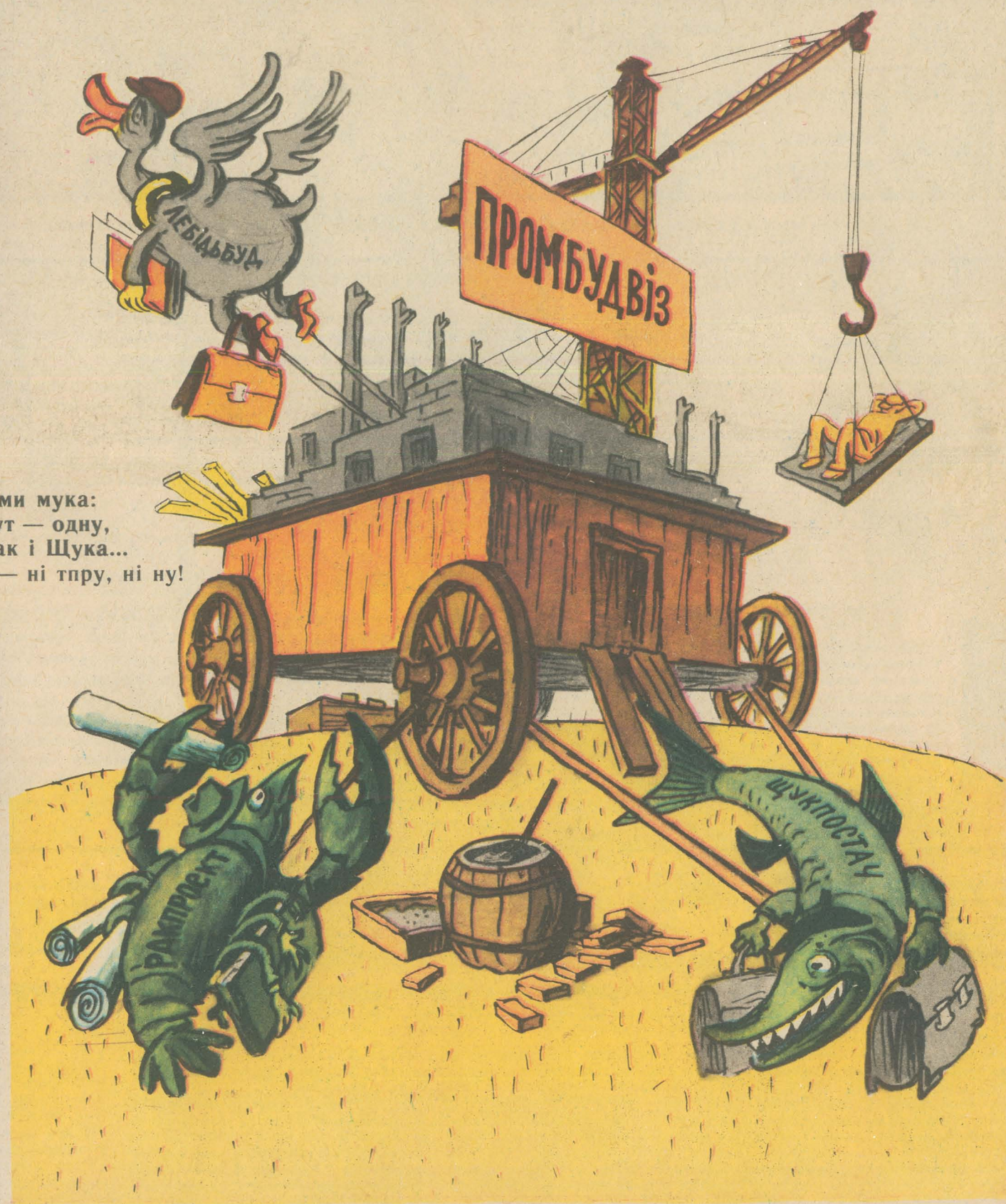

ПЕРШЕ

Мал. А. АБРАМОВА

Бува з суміжниками мука:
Роботу роблять тут — одну,
Неначе Лебідь, Рак і Шука...
А «ПромбудВІЗ» — ні тпру, ні ну!

hm

— Втомився я від цих щоденних нарад, симпозіумів, засідань. Так уже хочеться попрацювати.

ТЕЛЕГРАФНЕ
перця
АГЕНТСТВО

ТЕРМОСИ-ОХОЛОДЖУВАЧІ

ЗАКАРПАТСЬКА область. Рекорд швидкісного впровадження науки у виробництво встановили працівники Ужгородського ремонтно-монтажного комбінату. Дізнавшись із журналу «Здоров'я» про те, що їжа, температура якої вища за п'ятдесят градусів, може пошкодити людині, вони відразу ж розробили нову конструкцію термосів. Тепер їхні термоси не тільки не зберігають їжу гарячою, а, навпаки, сприяють якнайшвидшому її охолодженню. Для цього в них немає повітряного проміжку між кожухом і колбою, немає і ущільнювального кільця та деяких інших деталей у кришці.

Першу партію таких термосів-охолоджувачів продано колгоспу ім. Шевченка Андрушівського району Житомирської області для підвезення механізаторам на лани гарячої, вибачте, тепер уже холодної, їжі.

УЧІТЬСЯ ОБХОДИТИСЯ МАЛИМ

Виставку під таким девізом влаштували працівники Єланецької райсільгосптехніки, повідомляє кор. ТАП з Миколаївщини. Тут будуть представлені сільськогосподарські машини, у різний час прийняті сюди на ремонт і залишені тут навічно. Виставку організовано з метою довести господарствам району, що ці машини їм зовсім не потрібні.

Відкривають експозицію трактори МТЗ-50 та Т-74, які раніше належали колгоспу «Нове життя». Керівництво колгоспу наполегливо добивається їх повернення, мотивуючи це тим, що у них сутужно з технікою. Але, незважаючи на ці твердження, в господарстві ще з осені минулого року без тих тракторів якось обходяться. «Отже, обійдеться й надалі!» — бадьоро запевняють організатори виставки.

НІЧИЙНІ СТОВПИ

Як передає наш чернігівський кореспондент із Бобрівського району, мешканець села Нова Басань, блукаючи вночі на вулиці, набив собі об стовп чергову гулю на лобі. Він хотів було поскаржитися на електриків, які лінуються засвітити ліхтар на стовпі, та односельці одговорили його від цього марного кроку. Справа у тім, що вся система вуличного освітлення у селі, як, до речі, і в сусідніх селах, не закріплена ні за господарствами, ні за управлінням електричних мереж. Отже, засвітити ліхтарі на тих нічійних стовпах нікому.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАННИ

ДРУГА МОЛОДІСТЬ ПОПОВОГО БОЛОТА

Допоможіть, товариші, розібратися в такій ситуації. Недавно в редакції побував житель села Нових Петрівців Вишгородського району Макар Анатолійович Дячук. Я звернув увагу на його екіпіровку: на ногах — гумові мисливські чоботи до пояса, одягнений в цупкий брезентовий плащ, а в руці — щось подібне до ласо.

— Куди оце ви так вирядилися? — питаю. — Надворі літєчко красне, на сільських дорогах курява стовпом...

— Еге, — відповідає, — то в людей курява, а мене, поки вибрався зі своєї вулиці на асфальт, люди трічі з болота витягали. Якби не оце, — він показав на ласо, — може б, і не сидів тепер перед вами. — І розповів М. А. Дячук таку історію.

Не так уже й багато років тому, коли будувалося Київське водоймище, кілька десятків садиб новопетрівців опинилися в зоні майбутнього затоплення.

Людей переселили на нове місце. Місце, щоправда, захоплення в новоселів не викликало. Колись воно називалося Поповим болотом, і не безпідставно. Це раз. По-друге, поява водосховища неминуче мусила викликати підвищення рівня ґрунтових вод, що гарантувало Поповому болоту другу молодість, а людям — самі розумієте що.

— Не хвилюйтеся, — заспокоїли переселенців представники управління по підготовці водоймищ Київської і Ка-

нівської ГЕС, — ми вам таку дренажну систему збудуємо, що на вулицях буде сухо, мов на печі.

У 1968 році будівельно-монтажне управління № 54 тресту «Київводбуд» за проектом інституту «Укрнідпроектгосп» взялося за систему, яка офіційно називалася «Відведення поверхневих стоків і пониження рівня ґрунтових вод на території нової частини села Нові Петрівці Києво-Святошинського району». Проект затвердив Київський облвиконком, необхідні кошти — май-

же 636 тисяч карбованців — зобов'язалося виділити обласне управління по підготовці водоймища Київської ГЕС. До 1972 року меліоратори встигли закопати в землю 242 тисячі карбованців, а потім управління припинило будь-яке фінансування.

Може, облвиконком відмінив своє рішення? Нічого подібного. Начальник обласного управління меліорації і водного господарства Л. М. Теребейко пояснив тоді, що будівництво припинено з трьох причин: по-перше, зведені об'єкти не дали того ефекту, що очікувалося; по-друге, катма грошей, бо ГЕС уже стала до ладу, кошторис по ній вичерпано так, що не лишилося жодної копійки; по-третє, проектно-кошторисна документація нікудишня, і будувати за нею — значить даремно витратити гроші.

— Неправда, — заперечив йому головний інженер тресту «Київводбуд»

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Сумчани і гості області звернули увагу на дивну річ: якщо в інших містах вони могли з'їсти за раз, наприклад, три пиріжки, то у Охтирці — удвічі більше. Це пояснювалося не підвищеним апетитом, а тим, що працівники Охтирського комбінату громадського харчування постійно недовкладали відповідних компонентів у кондитерські вироби, випікали їх меншими, хоча ціни при цьому не змінювалися.

Та фокуси харчовиків споживачі швидко розкусили і написали про них до «Перця».

Перевірити листа редакція попросила Сумський обласний комітет народного контролю. Як повідомила заступник голови комітету тов. Нежикіна, за

допущені неподобства при виготовленні продукції, антисанітарний стан приміщень та нестачу матеріальних цінностей бригадира кондитерського цеху Охтирського комбінату громадського харчування Сидоренко з роботи звільнено. Усунуто з посади і старшу комірницю Розторгуєву, яка систематично видавала продукцію з комори їдальні № 15 без відповідної документації та припускалася інших порушень.

За незадовільний контроль в організаціях громадського харчування, факти безгосподарності начальнику обласного управління громадського харчування тов. Шенілю оголошено догану.

Ростислав БРАТУНЬ

ЛЮБИТЕЛЬ ПРИРОДИ

О, як любив природу він —
Лісок, лужок, струмочка дзвін,
Озерця плесо голубе...
Бо страшно він любив тебе,
Шашличе славний! —
Під коньяк
Казковий був у тебе смак!..
Крізь призми бачились твої:
Долини, гори і гаї;
Лісок, де з друзями сидів,
Де стільки випив, стільки з'їв;
Струмок, що пійло холодив;
Лужок, де, випивши, бродив...
Ось географія яка
Вміщалась в шампур шашлика!

ХОБІ

У нього хобі є забавне:
Плутати своє й державне.
А для держави ця забава —
То не така й дешева справа.

«ДРУГ»

Його по імені я звав,
А він же імені не мав...
Як свій, ходив до мене в дім,
І звався другом він моїм!

Зі мною їв, зі мною пив,
Турботами моїми жив, —
А потім, як лишався сам,
В безсонні радісних писав:

Що я сказав, сказати не встиг,
На що я поглядив яких,
(Коли ж я погляду не мав,
Він все одно цей «погляд» знав).

Про кого мовив щось не так,
До чого маю грішний смак,
На кого десь поглянув зло, —
Відоме все йому було;

Куди піду і де ходив, —
Усе до купи він ліпив,
Щоб не дай боже, у віках
Той мій життєпис не зачах...

І у архівах десь на дні
Мої маринувались дні,
Які старанно так «вивчав»
Той, що по імені я звав,
Бо пізно розібрався в тім,
Що то — звичайний Анонім!

ПОГУЛЯЛИ- ПОВЕСЕЛИЛИСЯ...

Коли в Борзнянському районі об'єднали в одне господарство два колгоспи, виникла ідея відзначити цю подію. Але на які кошти? І тоді голову колгоспу «ХХІІ-й партз'їзд» Михайла Никоневича Товстуху осягло: — а профспілка? Адже треба об'єднати й профспілкові організації, а вони ж не бідні.

Сказано — зроблено. Узяли по 150 карбованців із ще не об'єднаних профспілкових організацій, підкинув коштів уже об'єднаний колгосп; зранку зібрали в їдальні на тракторному стані бригади № 1 гурт надійних і випробуваних хлопців-молодців — щось понад тридцять чоловік — і:

Швидко вибори профкому провели.
Перекур зробили й сіли за столи.
А на тих столах чого лише нема —
Так закуска в рот і проситься сама:
В тарілках, мисках, що виставлені в ряд —
Холодець, печеня, кури і салат.
А окремо — апетитна свіжина
(Спеціально закололи кабана).
Ну, а пити чого і скільки — не питай:
Як то кажуть, хоч залийся — через край...
Ось підводиться Товстуха-голова,
Ось в чарчину оковиту налива,
Проголошує він полум'яний тост
За присутніх, за профспілку, за колгосп.
Випив. Кракнув. Закусив. Обтер чоло.
Показав підлеглим приклад...

І — пішло!..

Цілий день пили-гуляли молодці,
Линув спів, котився гвалт у всі кінці.
П'яний крик було в дворах далеких чуть:

«Пиймо тут, бо на тім світі не дадуть!..»
Танцювали гопак і краков'як
(А чого б не погуляти на дурняк!).
Закінчилася гуляня без бійки й сліз.
Хто поїхав. Хто пішов. Хто рачки ліз.
Розбрелися-розповзлися пияки,
По всіх вулицях збирали їх жінки.
Ну, Товстуху привезли — він керівник.
Він повзти і рачки лазити не звик.
Напилися-нагулялись уповні,
І гадали, все скінчилось.

Тільки ні!

Бо пізно увечері до медсестри Ольги Гавриш прибігла дочка тракториста Іллі Волошина з криком:
«Ой, тітонько, рятуйте! Тато помирає!» Досвідчена медсестра, довідавшись, що батько ледве приповз п'яний, схопила шприц, ліки й побігла до Волошина. Устигла. Зробила необхідні уколи, ще щось, і тракторист оклигав. А от свого однофамільця, який теж був на виборах-гулянці, Миколу Гавриша не встигла порятувати. Пізно покликали і її, й головного лікаря Плисківської дільничної лікарні М. Т. Овдієнка. Безсилі були медики щось удіяти. Зелений змії узяв гору...

Отак погуляли, отак повеселилися.
Тільки дивно, що ні про бенкет, ні про те, що сталося після нього, ніхто в районі не узнав і, зрозуміло, ніяк не зреагував.
А варто було б.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

М. І. Лівий, — побудована частина дренажної системи функціонує нормально, а ефекту немає тому, що відсутній елементарний контроль за її станом з боку дирекції захисних споруд Київської ГЕС.

— Проектно-кошторисна документація якісна, — і собі не погоджуються представники інституту «Укрнідпроектгосп», — у неефективності системи винні будівельники. Вони грубо порушували технологію робіт.

Між іншим, точку зору проєктантів свого часу поділяли і новопетрівські дядьки. «Дурне діло, — песимістично похитували вони головами, спостерігаючи, як спеці з будівельно-монтажного управління замість щебеню відповідних фракцій та піску використовували звичайнісіньку глину, — і дитяті ж відомо, що глина воду не пропускає. Куди ж вона діватиметься?».

Що ж ми маємо на сьогоднішній

день? Дев'ять вулиць Нових Петрівців, залитих водою, котрі поступово перетворюються на постійне болото, міжвидомчу карусель, яка невідомо коли зупиниться, і двісті сорок дві тисячі без толку закопаних у землю карбованців. І жодного винного.

— Помилки меліораторів, які і помилки медиків, часто приховує земля, — дещо похмуро пожартував один з новопетрівців.

Дозволю собі з ним не погодитися. Не інопланетяни ж розглядали і затверджували проєкт, здійснювали технічний нагляд за будівельними роботами, давали вказівку припинити фінансування. У Київському облвиконкомі, управлінні меліорації і водного господарства є документи з автографами конкретних працівників. Отже, і персональна відповідальність мусить бути.

В. БОНДАРЕНКО.

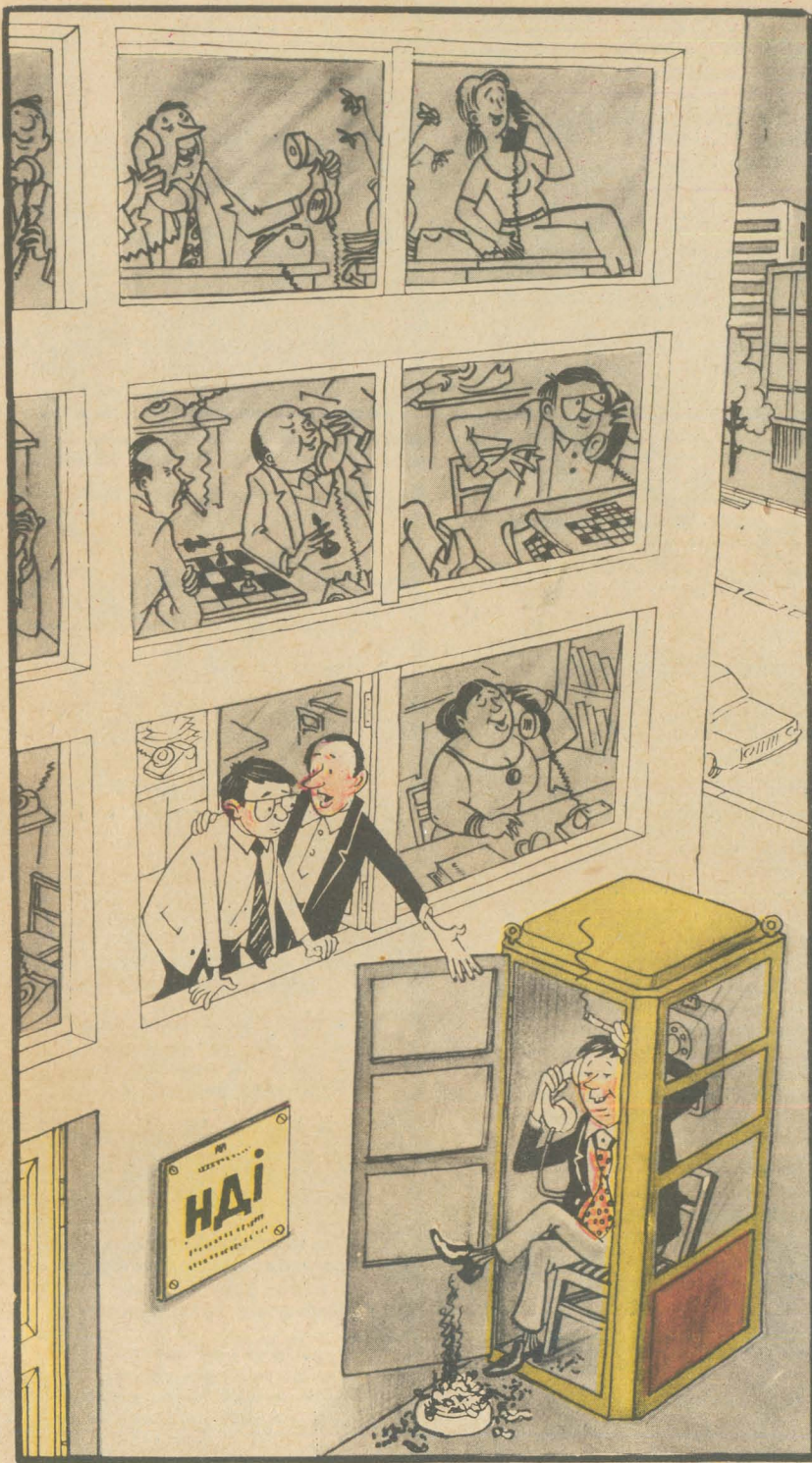
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Ви думаєте, моя робота — це так собі, дурничка? — любив повторювати завідувач фермою великої рогатої худоби С. С. Москаленко. — Ого! Зранку до вечора як накрутишся!..»

І справді, Станіслав Степанович крутився досить-таки жваво. Проте, як здавалося односельцям, — трохи не в той бік. Своїми сумнівами вони поділилися з Перцем.

Нововодолазький (Харківська область) районний комітет народного контролю перевірів цей лист на прохання редакції і виявив, що завфермою таки й справді капітально закрутився. Роботу на фермі запустив, зате спеціалізувався на складанні фіктивних документів, за якими, наприклад, його дружина Ганна Іванівна протягом двох місяців незаконно одержувала заробітну плату.

Як не викручувалось метке подружжя, та привласнені шляхом крутість гроші довелося повертати. А рішенням правління колгоспу імені Щорса С. С. Москаленка з посади завфермою звільнено.

— А Петренко принциповий. В особистих справах дзвонить тільки з таксофону.

ГУМОРЕСКА

Зайшов до Микитюків. Молотка позичити, бо в своєму ручка відламалася. До кімнати ступив, глип: Ліда, геть зігнута, по килимові цибає. Аж перелякався, бо ніколи й не подумав би, що вона таку позу може прибрати.

— Пробачте, — стрепенулася, поправляючи зачіску. — Сірники розсипала, збираю ось. Аж у голові запаморочилось.

— А таки й запаморочиться, — погоджуюсь, — бо разів зо тридцять, мабуть, треба зігнутися, щоб до єдиного сірничка зібрати?

— Еге, тридцять, а п'ятдесят не хочете? — каже Ліда і вся аж поплямилась від натуги.

— То це ж як повна коробочка? — питаю.

— А я завжди тільки повну й розсипаю, — каже Ліда, — бо як розсипати тільки половину, то це нічого не дасть.

— То це ви навмисне? — здивувався я, зиркнувши на зниклового Микитюка.

— Навмисне, ясна річ, — посміхнулася Ліда, підкидаючи в руці сірникову коробочку.

— Для чого? — зробив я великі очі.

— Фізкультура! — кинула хазяйка ефектне словечко.

Я стенов плечима, бо ще ніколи, правду кажучи, не бачив таких фізкультурних занять.

— Я розсипаю коробочку сірників, а тоді вибираю по одному, — охоче пояснила мені сусідка, як першокласникові. — Тільки й тут існують свої правила: ні в якому разі не можна згинати ніг у колінах, не можна й присідати. Тоді на тіло припадає велике навантаження.

— Що ж це дає? — все ще не розумів я затії з сірниками.

— Багато дає. А головне — ожиріння знімає, — трохи сором'язливо глянула на свій живіт Ліда.

— Чимало скинули? — глянув і я на огрядну фігуру.

— Як бачите, ще не багато.

— А давно займаєтесь фізкультурою? Ну, ось цією, сірnikовою?

— Уже більше року, — відповів за дружину Микитюк і безнадійно махнув рукою.

— По вас, Лідочко, не помітно, — осмілів і я, — можливо, то вигадки, а не вправи? Краще б уже, як то деякі люди роблять, бігали по кілометрів п'ять-десять...

— Що ви! — запротестувала Ліда, уже відсапавшись від недавнього нагинання. — Бігати соромно. Та й де тут розженешся: ні парку поруч, ні подвір'я пунного. А те, що ніяк не схудну, то, видно, в ритм не ввійшла, не пристосувалася. Доки зберу сірники, то так втомлююся, що прилягти охота. А приляжу — одразу засинаю.

— А може б, вам на роботу влаштуватися? — мовив я, шукаючи підтримки у Микитюка, гарного і лагідного чоловіка Ліди.

— Куди там із моїм серцем та на роботу! — замахала руками Ліда. — Десять кроків швидше ступлю, і вже б'ється, як пташка у клітці. Ось повноти позбудусь, тоді й про роботу думатиму. А поки що чоловік мене забезпечує, — з любов'ю глянула вона на Микитюка. — Рік-два ще вдома помучусь. Гадаєте, сірники по кілька разів на день збирати, то так легко? Мука та й годі, але мусиш терпіти, коли хочеш здоров'я зберегти.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

НАСТИРЛИВИЙ ГОЛОС

На одній із чергових літучок директор Сутиського заводу автоелектроапаратури Володимир Петрович Стеценко почав було відкривати свою душу перед присутніми командирами виробництва:

— Приємно відзначити, шановні товариші, що ми з вами частенько отримуємо премії...

— Володимире Петровичу! — перебив його тихий, але твердий жіночий голос. — Якщо вже згадувати приємне, то згадуймо про що завгодно, а про премію промовчимо.

— Тобто, як промовчимо? — розгубився директор. — Хіба не нас з вами було неодноразово премійовано?!

— Що було премійовано — це правда. Але правда й те, що премійовано на підставі липових

звітів про обсяг відвантаження готових виробів замовникам...

— Ну, навіщо ж так категорично: «липові звіти»? Може, чогось і не догледіли. Але ж, знаєте, хотілося, щоб цифра справною була...

— А навіщо у звітах занижували суми витрат на вироблену продукцію?

— Гм... недоречне запитання. А вітім... Ми тут свої люди... Дещо, звичайно, занизили... Так би мовити, закруглили... Можна вважати — недогляд... Та ж на фоні наших успіхів... Цей недогляд... Хіба він може затьмарити?..

— Хіба тільки один? — чується той же тихий голос. — А навіщо ж ви ото у минулому році аж

сорок один раз без будь-яких підстав змінювали виробничі плани цехам заводу? Навіщо підганяли ті плани під фактичний рівень їх виконання? Змінювали ті плани навіть після закінчення звітного періоду, коли вже й звіти були складені...

— Гм... Знову ж таки недоречне запитання. Зрозумійте, шановна, премія ж — усім нам...

— А чому завод працює неритмічно, за принципом: сплячка — розкачка — гарячка? — невгавав той же голос. — Хіба інакше не можна?

— Воно, звичайно, можна, але... навіщо? За першу декаду ми даємо десь так сімнадцять процентів місячного плану, за другу — двадцять п'ять, а за третю — всі останні проценти. Хіба це погано?

... Ранком директор прокинувся і довго думав-гадав: «Чий же то був голос, що такі каверзні запитання мені ставив?»

Перебравши у пам'яті всіх присутніх на літучці і ні на кому не спинившись, В. П. Стеценко догадався: це був голос його совісті. Догадався і здивувався: як довго він його не чув!

І. ГАЛИЦИН.

Вінницька область.

Стережись — «ШВИДКА»!

Якось в одному з автопарків ми ненароком стали свідками цікавої розмови. Старий, досвідчений водій повчав молодого, котрий лише нещодавно закінчив курси шоферів.

— Запам'ятай, хлопче, на все своє авто-мотожиття, що є на наших дорогах така категорія автомобілів, які ти повинен обминати і боятися, як дідько ладану, якщо не хочеш мати справу з рихтувальниками і травматологічними відділеннями...

— А це, дозвольте, — півнем тримався молодик, — кого ж я так маю жаяхатися? Таксистів? Чи колгоспних грузовиків? Чи, мо', сентиментальних власників «Жигулів»?..

— І не перших і не останніх. Боятися слід автомобілів, які належать медичним установам, — спокійно пояснив шофер-наставник. — Словом, де тільки можеш, — обминай швидку допомогу.

— Кого-кого?! Швидку?! — здивувався юнак і раптом обурився: — Та як ви можете, папашо? Ви хоч знаєте, які водії працюють на цих автомашинах? Справжні аси. Кому-кому, а їм свідомості не позичати: вони несуть пряму відповідальність за життя хворого. Тим паче, водії медмашин знаходяться під постійним контролем з боку лікарів — людей неабияких, високоосвічених. Отже, папашо, на медичному авто-транспорті — повний стерильний ажур: ніяких тобі порушень та автопригод бути не може...

Звісно, проти таких вагомих аргументів, як кажуть, не попреш. Адже кожному відомо, що де-де, а у медицині — починаючи від операційної і кінчаючи автопарком спецмашин — має бути ідеальний порядок. Але, послуховавши досвідченого водія, а потім, ознайомившись із фактами, переконаєшся у тому, що і в медичних установах не все гаразд. Принаймні, з медавто-транспортом. І негаразди ті полягають, перш за все, у тому, що водії деяких лікарень та поліклінік безбожно пиячать за кермом.

Так, у минулому році сімнадцять водіїв автогосподарств Сумського обласного відділу охорони здоров'я були

затримані на лінії в нетверезому стані, а двадцять два горе-шофери відвідали медвिवерезники.

У цьому своєрідному змаганні не відстали від сумчан і черкащани. Тут також більше двох десятків водіїв покарано за керування санітарним транспортом у стані сп'яніння. Гадаємо, не варто пояснювати, до яких сумних наслідків це може призвести. І призводить. Та ще й на «швидкій допомозі»... І куди, питається, тільки дивиться адміністрація лікарень? А дивиться вона, либонь, туди, куди дивилися лікарі Шаргородської лікарні на Вінниччині, яких на виклики хворих розвозив п'яний водій Швець. І навіть тоді, коли цього «аса» спинили працівники ДАІ, лікарів це аніскільки не стурбувало.

«Та й чого турбуватися», — може відповісти на це головний лікар Вишгородської санепідемстанції на Київщині

товариш Пісчун, який сам полюбає покататися автомобілем, будучи під доброю чарчиною. І справді — особливих підстав для паніки немає. Он водій Кутняк з Андріївської райлікарні Запорізької області вже двічі затримувався за подібні вчинки. І нічого йому адміністрація за це не зробила — живий-здоровий.

Як не дивно, але у медичних установах нарівні з латиною останнім часом прижився ще й такий вираз, як «самовільно взяти автомобіль». Зокрема, цей термін досить поширений у гаражі Полтавської санепідемстанції, де водій Реп'яшенко у нетверезому стані на автомобілі «Москвич» скоїв аварію; у Білгород-Дністровській міській лікарні на Одещині, де механік Кравцов самовільно на УАЗі-469 виїхав на лоно природи і, повертаючись з «пенька», уцент розгамселив автомашину.

З цього приводу є що сказати і водієві Карпову із Станично-Луганської райлікарні Ворошиловградської області, який у стані важкого сп'яніння викупався в озері разом із державним автомобілем. А от випадок із водієм Скадовської лікарні Херсонської області Саніним — куди трагічніший. Поцупивши автомобіль, Санін разом із приятелями поїхав на танці у с. Новомиколаївку. Поїхали хлопці, та назад не повернулися — у дорозі зіткнулися з автомобілем ЗІЛ-130...

...Нам важко стверджувати, чи такі переконав сивоголового наставника свого дженджуристого вихованця, чи ні. Але ми твердо знаємо, що автомобілів невідкладної допомоги, які належать Гайсинській, Липовецькій, Барській райлікарням Вінницької області, при зустрічі треба й справді обминати десятою дорогою. Бо експлуатуються вони фактично без технічного огляду. Так і дивись, що десь у дорозі повідлітають колеса. Також настійно радимо і водіям, і пішоходам уникати зустрічей із товаришем Потальчуком, який без елементарних шоферських навичок керує автомобілем «РАФ», що належить Херсонській обласній дитячій лікарні.

Ну, а щодо автомобілів Малинської райлікарні Житомирської області, Міжгірської на Закарпатті, Оситнянської лікарської амбулаторії Кіровоградської області, то їх уже можна й не остерігатися. Внаслідок безгосподарності ця техніка стала зовсім непридатною для користування.

Але заспокоюватися, шановні товариші, рано. Бо у автогосподарствах Міністерства охорони здоров'я республіки ще такі чимало машин. І недисциплінованих водіїв — теж.

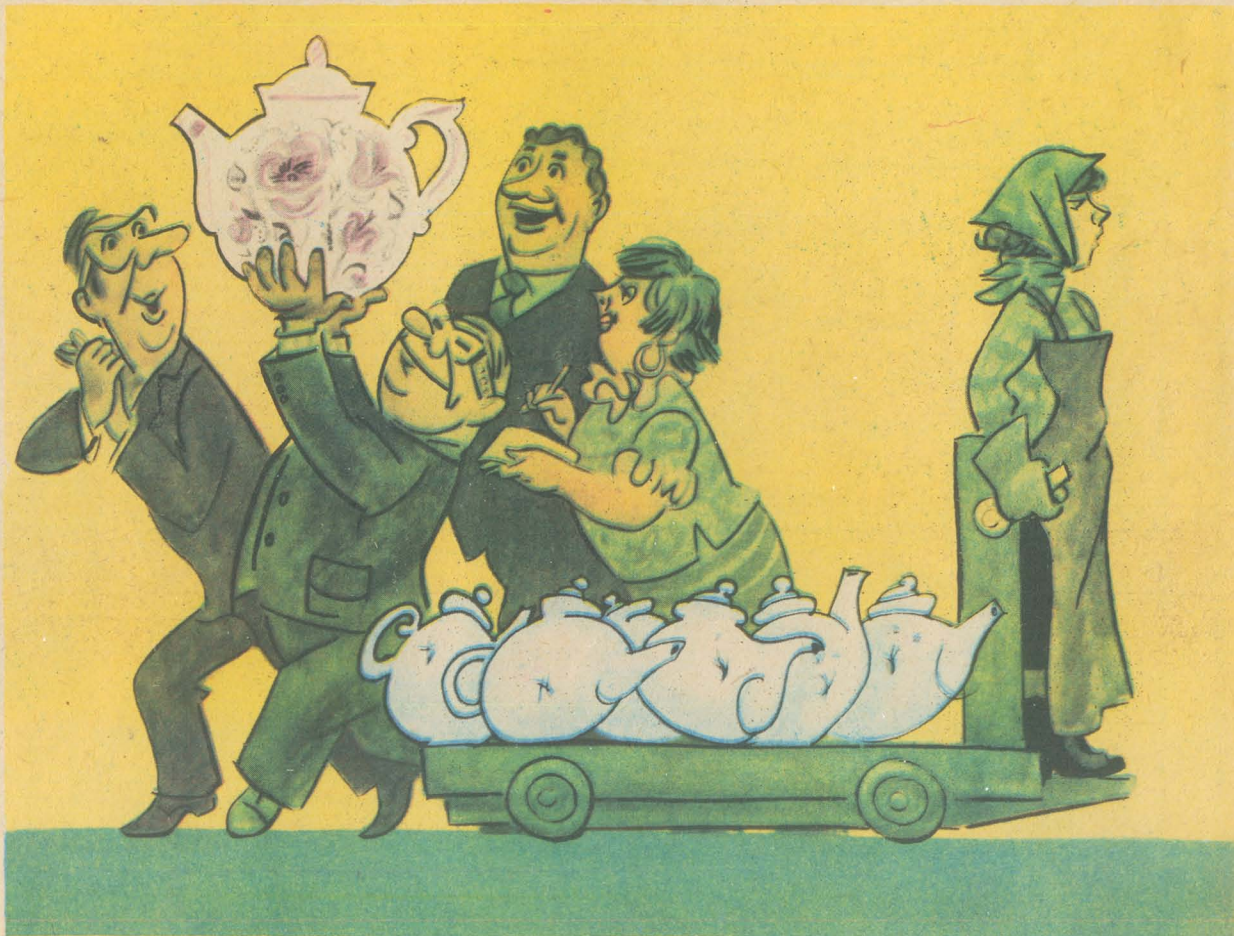
Б. СИНЕЛЬНИКОВ,
начальник відділу управління
державтоінспекції Міністерства
внутрішніх справ УРСР,
полковник міліції.

Ю. ІЩЕНКО,
автоінспектор Перця.

Мал. Б. ІВАНОВА

«Деякі підприємства, котрі ви-
робляють товари широкого вжитку,
для виставок, оптових ярмарків,
а особливо для демонстрації у своїх
міністерствах готують зразки найви-
щої якості. Очей од них не відірвеш!
А коли ці ж самі зразки ідуть уже
в серію, — на них дивитися гидко».

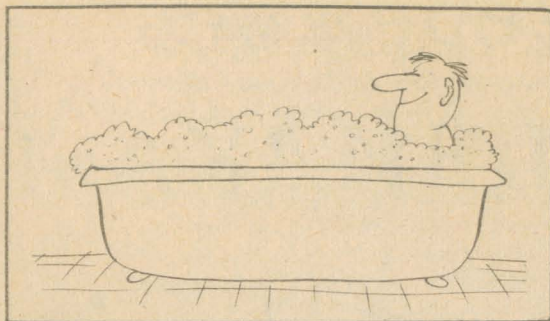
(3 листів до редакції).

Для главку і для прилавка.

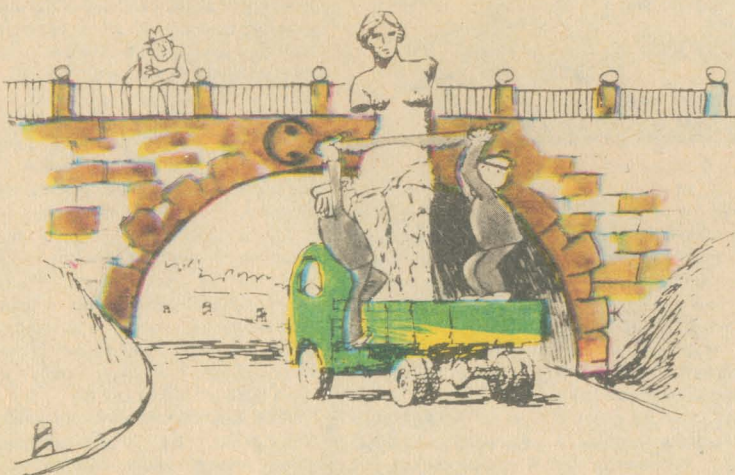

Мал. О. АЛЬФОНСИЧЕВА

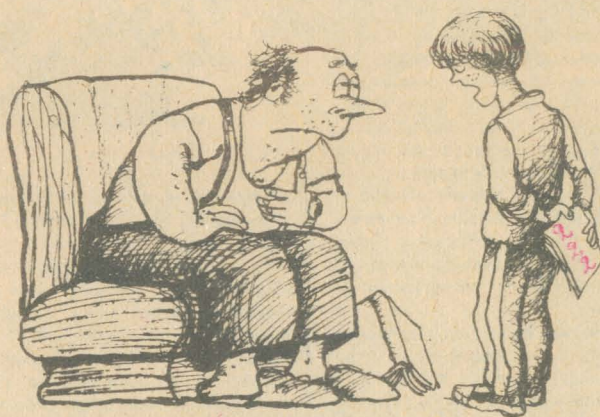
Без слів.

Мал. М. КАПУСТИ

Без слів.

Мал. Р. САХАЛІШЕВА

— Тату, це правда, що тобі лікар заборонив хвилюватись?

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

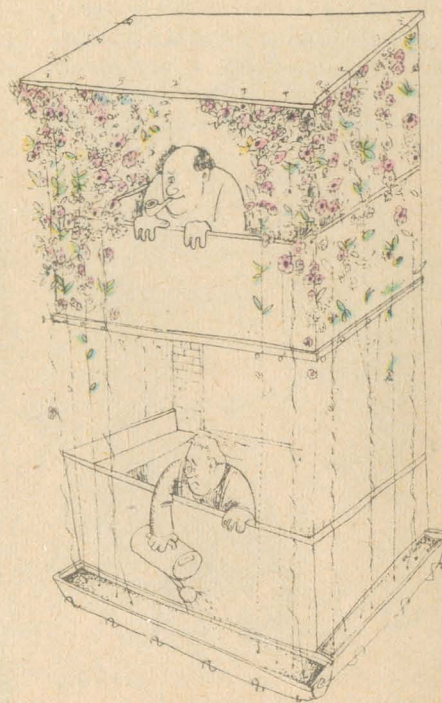
— Чудовий воротар, але плавати не вміє.

Мал. М. ЛИТВИНА

Без слів.

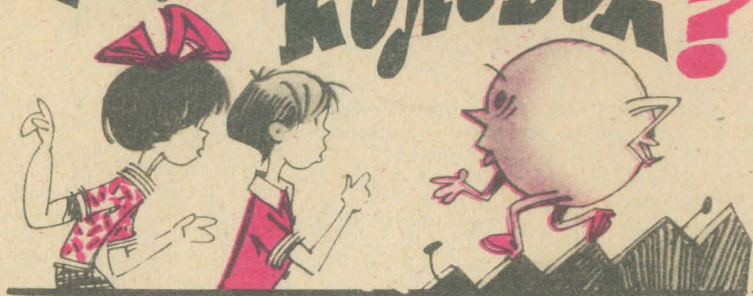
Мал. Л. СТОРОЖУКА

Без слів.

Чому **ВТІК** колобок?

Михайло
ПРУДНИК

КАЗКА — НЕ ТІЛЬКИ
ДЛЯ ДІТЕЙ

Жили собі дід та баба. Ну, а далі ви знаєте, як спекла баба колобок, як поклала на підвіконня, щоб пристигав, як зіскочив колобок на землю та й поко-о-тився стежкою.

Зустрічався він із зайцем, вовком, ведмедем. І всі вони хотіли колобок поласувати. Але той співав звірам пісеньку і котився далі.

Так тривало — аж доки не зустрів лисицю. І якщо у відомій казці вертихвістка скрумала колобка, то у нашій він залишився навіть неушкоджений. Хто його знає, чи то лисичка, турбуючись про свою тендітну фігуру, сиділа на суворій дієті, чи то її душу заповнив високохудожній спів колобка... Відомо тільки, що той, проспівавши пісеньку, як кажуть, наживав п'ятами.

Отак і прикотився колобок у село Мар'янівку Маловисківського району. Побачили його дітлахи — обступили. А потім співати почали, танцювати — раді, що колобок врятувався.

Довго вони гралися разом — аж доки їхній гість не зажурився.

— Чого ти? — запитують у нього хлопчики й дівчатка.

— Танцювати і співати я і в діда з бабою міг би, — відповідає колобок. — А якихось інших розваг у вас немає?

— Чого ж немає! Ось ми зараз таке покажемо, що ти ні в діда з бабою, ні у лісі не бачив...

І побігли вони на майданчик з дитячим атракціоном.

У колобка аж дух перехопило: тут і літаки, і ланцюгова гойдалка, і каруселі...

— Тільки вони зараз не діють, — пояснили діти. — Зачекай трішки, їх

скоро дяді відремонтують... Отоді буде весело.

Чекав довірливий колобок місяць, два, три... Але як були каруселі перекошбчені, ланцюгові гойдалки скручені, обірвані, літаки обшарпані, а огорожа розламана, так все і лишилося без змін.

Образився колобок і одного дня зник з Мар'янівки. Покотився до райцентру. Хтось йому сказав, що там теж є дитячий атракціон.

Але і в Малій Висці не вдалося колобкові покружляти на каруселях. Бо

і тут він побачив картину, схожу на мар'янівську...

— Та невже у Маловисківському районі не люблять дітей? — здивувалися ми, почувши цю історію.

— Хто вам сказав, що не любимо? — перепитав голова Мар'янівської сільради М. С. Лозенко. — У нас навіть дитячий атракціон є.

— Так він же не діє...

— Гм... Не діє — точно... закрутилися трохи. Але через пару тижнів усе буде зроблено...

— Та якби ми були байдужими до дітей, то отой атракціон, що у Малій Висці, і не купували б, — розповів про свою гарячу любов до маленьких громадян і голова Маловисківського райвиконкому Г. С. Ружин.

— То ж чому, — питаємо, — він працює тільки по великих святах?

— Тут ми ще не все продумали. Важко у райцентрі людей підшукати для обслуговування.

— І довго підшукуєте?

— Мабуть, років п'ять... Але через кілька тижнів зробимо все можливе.

— А ви не могли б взяти шефство над атракціонами, дитячими майданчиками? — зайшли ми і до секретаря Маловисківського райкому комсомолу В. В. Полуляха. — Бо, як відомо, каруселі, коли вони не працюють, ламають не малюки, а хлопці, яким нікуди силу дівати.

— Звернемо на це увагу, — пообіцяв Василь Володимирович. — Все зробимо. Дітей не можна не любити.

Справді, їх не можна не любити. Погано тільки, що ця любов спалахує лише тоді, коли приїздять кореспонденти.

— А де ж, — питає, — подівся колобок?

Утік він із Маловисківського району. Злякався.

Перед зайцем, вовком, ведмедем, лисицею і оком не моргнув. А от байдужості злякався...

Кіровоградська область.

ВІВЦЯ-ДРУЖИННИЦЯ

Дружинницю Вівцю зустрів Цапок.
— Куди прямуєш? — запитався гречно.
— Іду патрулювати у гайок.
— Надвечір у гайок? Це небезпечно!
Є чутка, забігає Вовк туди,
Знімає веремію там зубатий,
А ти сама — недовго до біди!
З якої речі так ризикувати?!
— По-перше, зуби Вовк собі зламав,
По-друге, вже з гайка його шугнули,
По-третє, буде поряд Вовкодав,
А головне, дають за це відгули!

Борис МИРОНЕНКО.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Коли немає запланованих, і на колесі фортуни далеко не заїдеш.

● Танцюючи під чужу дудку, ніколи не втрачаєш почуття такту.

Олександр СОЛОМЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Федір МАКІВЧУК

ЩО ТАКЕ ОСТАП ВИШНЯ

Цю історію, весело сміючись, розповів мені колись Олександр Євдокимович Корнійчук. Невдовзі після війни він, Олександр Корнійчук, Ванда Василевська й Андрій Малишко подорожували по півдні України. Одного дня зупинилися вони у Вознесенську й зайшли у місцеву чайну перекусити. Все було б нічого, але хліб подали їм такий уже недопечений, такий глеквий, аж кислий.

Олександр Євдокимович попросив офіціантку, щоб та покликala завідуючого чайною. До столу, за яким сиділи письменники, підійшов немолодий уже чоловік і відрекoмeндувався:

— Я завідуючий.

— А ми — письменники. Я — голова Верховної Ради УРСР, депутат Верховної Ради СРСР, член президії Всесвітньої Ради Миру, академік, лауреат п'яти Державних премій — Олександр Корнійчук. А це — Ванда Василевська, відома письменниця, депутат Верховної Ради СРСР, член Всесвітньої Ради Миру і теж лауреат кількох Державних премій. А оце — Андрій Малишко — видатний український

поет, депутат Верховної Ради УРСР, три його книги теж відзначені Державними преміями. І ото таких людей ви зустрічаєте таким хлібом-сіллю?

Зав. чайною уважно вислухав мене, а потім каже: — Це дуже приємно, що нашу чайну відвідали такі великі люди. Але я вам ось що скажу: хай до мене завтра з'явиться навіть сам Остап Вишня, то і йому я кращого хліба не знайду. Такий хліб випікає наша вознесенська пекарня.

— Повіриш, Федоре, — закінчив свою розповідь знаменитий драматург, — аж тут я глибоко зрозумів, що таке Остап Вишня.

БЕРЕЖЕНОГО Й БОГ БЕРЕЖЕ

Я їхав поїздом Ужгород — Київ, і на станції Мукачеве в моє купе зайшло двоє пасажирів — дід із важким чemoдaном і бабуся з господарською сумкою у руках. Дід, як кажуть, кров із молоком. Кріпкий, як дуб, широкоплечий. Коли він зняв картуза, я звернув увагу, що в його буйному чубі — жодної сивинки. А бабуся — сива, сива, а сама наче засушений опеньочок.

Як водиться у поїздах, ми швидко познайомилися, поінформувалися, хто куди їде і чого їде. Аж дід дістає з кишені коробку сигарет «Ватра», закурює, робить одну глибоку затяжку, другу. А бабуся і каже:

— Ти б вийшов у калідор і там славив. Може й не всім смакує твоє димиче.

Дід слухняно встав і пішов у тамбур.

— Це ваш чоловік? — спитав я бабуся.

— А чий же, мій, мій.

— Ви, мабуть, старшенькі за свого чоловіка?

— От і не вгадали! Він од мене на цілих десять років старший. Ось на Петра й Павла рівно вісімдесят літ йому сповниться.

— А виглядає він, — кажу, — років на п'ятнадцять молодшим од вас.

— Еге, виглядає! Недарма ж кажуть, що береженого й бог береже. Він так себе береже, так уже береже, що, мабуть, святі угодники так себе не берегли. Повірите — він у рот нічого не візьме, поки не вип'є склянки горілки.

Настала німа сцена. Занімів, розуміється, я.

ПРИНЦИПОВІСТЬ

Наприкінці сорокових років зайців було в нас на Київщині — стволom не повернеш.

Одного осіннього дня я заповнював на полях Кагарлицького району аж 4 зайчиків. У понеділок завіз одного зайця Павлу Михайловичу — Остапу Вишні (він прихворів і на полювання не їздив), а другого повіз у Голосієво Максиму Тадейовичу Рильському — на його дачу.

У дворі мені назустріч вибігло два пси. Один — чистокровний коричневий англійський сетер, а другий — звичайний собі кундель Бровко. Сетер, понюхавши зайця, почав несамовито підстрибувати й вищати від захоплення (що то значить благородна мисливська кров тече в жилах!), а кундель не виявляв ніякого захоплення, а, навпаки, зирив на мене своїми жовтавими очима насторожено й навіть воєнночичо. Мисливські страсті-мордасті йому до лампочки, його служба — стерегти дім від лихого люду.

Почувши вищання сетера, на веранду вийшов Максим Тадейович. Привітались, сіли на лавочку. Я розказую про своє вдале полювання, а потім роблю комплімент сетеру.

— Кровний пес, — каже Максим Тадейович, — але й кундельок — пес знаменитий. Він навіть на поезії розуміється. От зараз побачите. Бровко, ану ходи до мене, — покликав він кунделя. Пес слухняно наблизився, опустивши голову, до хазяїна й поклав морду на його коліно.

— Ану, скажи мені — ти поезію Володимира Сосюри любиш?

БАБУСЯ З АПЕТИТОМ

На автобусній зупинці бабуся просить водія:

— Почекай, синку, я ще не все погрузила! — і вантажить в автобус кошики з овочами.

— Куди це ви, бабо, стільки набираєте? — зацікавився водій.

— Нічого, синку, не турбуйся — поїмо!..

Повідомив Г. ЗАМУЛА.

м. Слов'янськ
Донецької області.

ТРЕБА СПИТАТИ

Познайомилися він і вона. Позустрічалися трохи. От він і питає:

— Ти мене любиш?

— Люблю.

— То підеш за мене заміж?

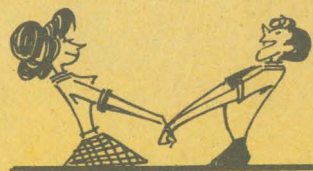
— Піду... Але мені ще треба спитати...

— А... Тепер батьків не заведено питати...

— Та ні, не батьків... Я повинна спитати у свого чоловіка.

Повідомив Г. П. СТАДНИК.

с. Смолянка
Куликівського району
Чернігівської області.

ДОГРАВСЯ

Машиною невідкладної допомоги привезли чоловіка зі зламаною ногою. Лікар оглянув перелом і питає:

— Як це сталося?

— Під час гри.

— Ви граєте в футбол?

— Та ні, в карти... Це мій партнер подавав мені знаки під столом.

Повідомив В. М. ПАЦАН.

с. Керецьки
Свяляцького району
Закарпатської області.

БЕЗСОВІСНИЙ ПЕТРО

Петро позичив гроші Іванові. Через деякий час зустрів його і нагадав про борг. А Іван і каже:

— Ну, ти, Петре, й безсовісний... Завжди хочеш без черги пролізти. Ось подивись — ти у мене на черзі сорок третім стоїш! — і показав йому запис у блокноті.

Повідомив Г. ПСАЛТИРЯ.

сmt Степань
Сарненського району
Рівненської області.

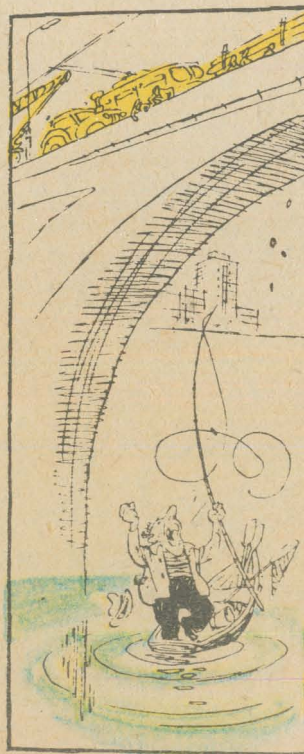

— Я хотів би потренуватися у вашому клубі.

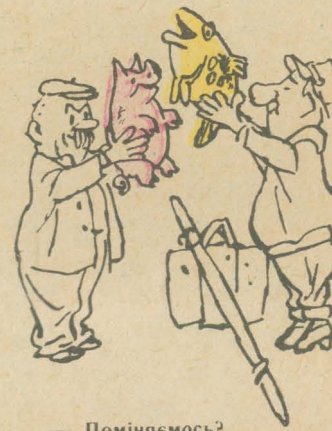

Скоро в школу піде Рома — А його все няньчать вдома. Малюка оберегають, І виховують — страхають: Молоток захоче взяти: — Поклади! — гримкоче тато. — Більше нічого робить?! Хочеш пальчика прибить?! Одівався гудзик. Хлопчик Голку взяв — пришити хоче. Мати очі округля: — Ой, заколеться маля!.. Баба з дідом тут і там Теж підспівують батькам. — Вчитись плавати?! — баба гирка. — Враз буль-булькнеш, як сокирка! І з'їдять тебе там жаби... Краще грайся коло баби. Дід бухика — смокче люльку: — Не біжи!.. Впадеш, Ромульку!.. Не стрибай!.. Наставиш гульки!.. Сів малюк, зітха тривожно: — Це — не можна, те — не можна!.. Діду!.. — каже тихо так. — Ну, а можна... дихати!.. — Дихай носом! — дід велить. — Бо це горло заболить... — Я уже й рости боюся: — Ким я виросту, дідусю?

Володимир ЧУБЕНКО.

— Ану припиніть там гуркіт!

— Поміняємось?

Джентльмен.

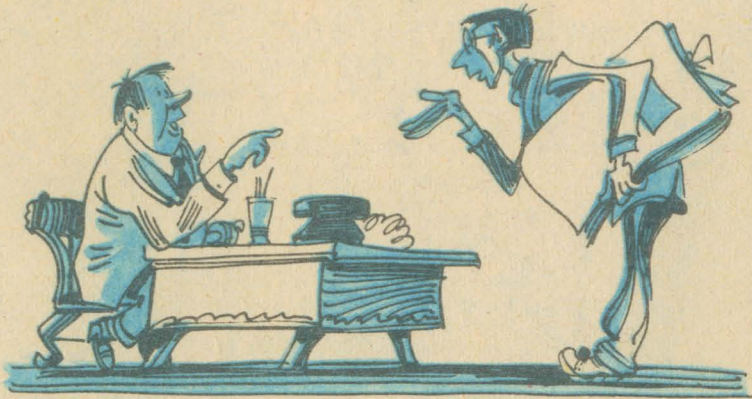
— Скопаю вам город зовсім безплатно, за самі черв'яки.

— Нікому ж не показуй нашого місця.

Дещо про логіку

П'ЕСА НА ОДНУ ДІЮ, ТРИ КАРТИНИ

ДІЙОВІ ОСОБИ

ЗЕЛІНСЬКИЙ Микола Дмитрович — начальник Любарського районного вузла зв'язку Житомирської області.
МАРЦУН Петро Макарович — начальник лінійно-технічної дільниці вузла.
ЧИЖЕВСЬКИЙ Василь Іванович — інженер-електрик досвідченого господарства «Нова перемога» Любарського району.
АВТОР, він же коментатор подій.

КАРТИНА ПЕРША

Кабінет Зелінського. Входить Марцун.

Марцун. Викликали, Микола Дмитровичу?

Зелінський. Викликав. Неприємна новина. Дехто зацікавився нашою роботою. Що там у нас із радіоточками? Скільки мовчить?

Марцун. Багатенько. Не менше тисячі.

Зелінський (замахав руками). Тс-с-с! Викинь з голови! Ніяких тисяч! Поодинокі. Розумієш? Окремі. Ясно?

Марцун. Ясно...

Зелінський. І приготуй мені швиденько деякі цифродані. Такі, щоб у них було про все, а разом із тим...

Марцун. Буде зроблено! Виходить. Завіса.

КАРТИНА ДРУГА

Той самий кабінет. У ньому троє: Зелінський, Марцун, Автор.

Зелінський. Радіофікацією, значить, цікавитесь? Що ж, питання це

Зелінський. Отже, скаржаться. Як на мене, то я цих би скаржників... Але на чому ми зупинилися? (Дивиться в папірець). Ага, значить, із цих двох тисяч ми беремо плату лише за установку...

Автор. Усе-таки, Микола Дмитровичу, чим пояснити, що так довго не працюють радіоточки?

Зелінський. Ви знов про своє...

дуже важливе. Слово — в маси! Ми прекрасно розуміємо...

Автор. Є скарга про те, що в селі Стара Чорторія понад рік мовчить радіо у громадянина Огійчука.

Зелінський (дивиться в папірець). За моїми даними в районі 12.846 радіоточок. Із них дві тисячі так званих додаткових...

Автор. Так от скаржник пише, що в нього не працює радіо з позаминулого року...

Ну, по-перше, йдеться не про радіоточки (робить наголос на останньому складі), а радіоточку (той самий наголос).

Марцун. Окремий, одинокий випадок...

Зелінський. А, по-друге, в Старій Чорторії радіофікацію відновлено одразу ж після відновлення електролінії — ще в першому кварталі минулого року. Так що даремно зволіли турбува-

тися. Що ж, буває. (Співчутливо розводить руками).

КАРТИНА ТРЕТЯ

Стара Чорторія. Вулицею Молодіжною йдуть Зелінський, Марцун, Чижевський, Автор.

Зелінський. Ну от, всюди нові електричні опори, як лялечки!

Автор. Так... До цього будинку нема радіовводу...

Марцун. Окремий випадок. Прикрий виняток...

Автор. До цього будинку теж... І до цього... Та, власне, вся вулиця не радіофікована.

Чижевський. Все логічно. На вулиці Хутірській також глухо. Та й хіба тільки ці вулиці! Он у селах Глезному та Малій Деревичці роботи по відновленню радіоліній ще й не починалися, хоч реконструкцію електролінії закінчили бог зна коли.

Автор. Як же це так виходить, Микола Дмитровичу? На словах — одне, а на ділі...

Зелінський. А-а-а, що ви мене питаєте? Його спитайте (кидає в бік Чижевського). Ми з його бригадою договір уклали. Вони обіцяли завершити роботи по радіофікації вже давно...

Чижевський. Не бачу логіки. Нічого ми вам не обіцяли й обіцяти не могли. Абсурд, ерунда.

Зелінський. Шановний, я попрошу!

Чижевський. Нема чого просити. Думати треба було. В договорі строків виконання робіт не вказано. Так що можете його (виймає з кишені папірець) взяти собі на пам'ять. А в нас термінової роботи у своєму господарстві — по саму зв'язку. На цьому слові будьте здорові!

Завіса. На авансцені — автор.

Автор. Он воно що виходить. Укласти договір, не назвавши в ньому строків, — до такого додумався далеко не кожен. У Любарі ж додумалися! Виходить і справді, як казали колись латинці, аб абсурдо — себто від нісенітниць, або, як каже Чижевський, — ерунда. І що характерно: нікого це ні з районного начальства, ба навіть начальника обласного виробничо-технічного управління зв'язку товариша Бурбелу, не хвилює й не дивує.

В. КИРИЛЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ТОВАРИ за зниженими цінами

— І тут не взяли...

ІРОНІЗМИ

- Епітафія: потону в розкошах.
- Девіз деяких працівників торгівлі: зеленому змію — зелену вулицю!
- Парадокс: одні люди дивляться правді у вічі, інші — підглядають за нею.

Аркадій ЛЕВ.

- Чим натхненніше співають солов'ї, тим більше роботи лелекам.
- Діти — наше майбутнє: вони продовжують наш рід і скорочують наше життя.
- Любов — це вища освіта жінки.

Юрій РИБНИКОВ.

Вольфганг ЕБЕРТ

«РЯТУЙСЯ, ХТО МОЖЕ!»

— У гори? А що я забув у тих горах?! — здивувався я, коли мій давній приятель Франк запросив мене на невелику прогулянку.

— Можеш відмовитися, якщо тобі життя не дороге.

— Ще й як дороге! Коли ти за мною заїдеш? О третій? Домовилися...

Зручно вмовившись поряд із Франком на сидінні автомашини, я милувався краєвидом. Франк таємниче мовчав — видасть, готував сюрприз.

Їхали ми години півтори. Машину затрясло на вибоїнах: дорога кінчилася.

— Ти що-небудь бачиш? — озвався нарешті Франк.

— Ні, поки що не бачу.

— Дуже добре, — задоволено сказав він. — Так і повинно бути.

Ми вийшли з машини й рушили до невисокого пагорба, якого я спочатку і не замітив.

— Ось вхід, — показав Франк. — Сходи ведуть прямо в ідальню. Зразу ж при ній — кухня і комора для продуктів. Концентратів вистачить років на п'ятнадцять, а то й двадцять. Коли йдеться про те, щоб вижити в атомній катастрофі, то тут уже дріб'язковість ні до чого.

— П'ятнадцять чи двадцять років?! Та за такий час можна од нудьги сконати...

— Саме тому я й обладнав гральну залу. Там навіть стіл для пінг-понгу є. Організуємо турнір, якщо, зрозуміло, ти не проти того, щоб скласти мені компанію.

— Та звичайно ж, — запевнив я його. — А як тут із вентиляцією?

— Обладнана за останнім словом техніки і оснащена найпотужнішими фільтрами. Ця система влетіла мені в добру копійчку, але, врешті-решт, тут, під землею, гроші мені будуть ні до чого.

— То ти справді-таки серйозно готуєшся до гіршого?

— Так, і хочу вижити.

— Слухай-но, ця підземна резиденція має такий вигляд, ніби її тільки що спорудили. Коли, власне, тобі спало на думку обзавестися нею?

— На це питання можу відповісти абсолютно точно: навесні минулого року, коли стали відомі імена кандидатів на пост президента США, тобто головної людини у західному світі. Я одразу ж збагнув, що часу в нас — у обріз. Якщо хочеш залишитися живим у найближчі чотири роки, сказав я сам собі, то будуй бункер, і то якнайглибше. Розумієш, у чім тут штука? У такому сховищі почуватися в безпеці од будь-якого американського президента...

«Штерн», Гамбург.

ГІРКИЙ ДОСВІД

Злочинці у США розперезалися так, що, попри всі потуги властей якось зарадити цьому лихові, ніякого стриму на них нема. Саме темі злочинності у країні й присвятив один зі своїх номерів американський журнал «Тайм».

Злочинці, що й казати, свою справу знають. Але й працівники журналу узялися за висвітлення теми теж із неабияким знанням справи, маючи —

гіркий у даному разі — досвід контактів із злочинним світом. Так, наприклад, авторів основної статті номера грабіжники приставили ніж до горла, коли він відчиняв двері свого дому. Був пограбований і репортер Д. Джексон. А редактор Дж. Лео піддався цій неприємній процедурі двічі. Коли ж фотокореспондент П. Кітінг спробував стати грабіжникам на перешкоді, його застрілили.

УСЕ ПОЯСНЮЄТЬСЯ ПРОСТО

Не так то й давно, коли в Туреччині на терористів не було, здавалося, жодної управи, там затримали одну дівчину, туалетне причадалля якої було доповнене двома пістолетами. Коли її запитали, для чого їй зброя, молода турчанка спокійнісінько пояснила: «Я не терористка. Мені просто потрібні гроші, і я вирішила пограбувати банк».

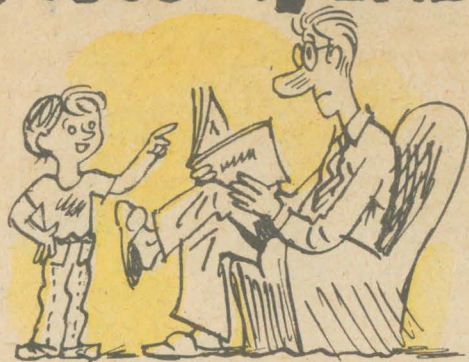
«Усіляко намагаючись стримати ріст безробіття, консервативний уряд Англії розробив план залучення до військової служби безробітну молодь», — повідомляє англійська газета «Таймс».

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Англійські метаморфози.

РОЗСОРТУВАВ

Надворі сонечко світить, хлопці у футбол на вигоні грають — чи ж до уроків Петрику! Прибігає зі школи, портфель у куток, шматок хліба з салом у зуби — й на вигін!

Але коли з'явилося у Петриковому щоденнику підряд дві двійки і дві одиниці, хлопець не на жарт стурбувався. Що його робити? Побачить батько — буде біда... «Треба щось придумати!» — гарячково міркував Петрик. І він придумав...

Увечері розгортає батько його щоденник — аж там у графі, де мають бути оцінки, написано щось незрозуміле, «1 сорт», «2 сорт»...

— А що це таке, сину?
— А це, тату, — швидко відповідає Петрик, — нам тепер отак знання визначають. Замість оцінок — по сортах. Перший сорт — це відмінно, другий сорт — добре і так далі. Як ото костюми на швейній фабриці шикують, розумієш?

— Гм-гм... Розумію, — крутить головою тато. — Так оце, виходить, ти так гарно вчитися став? То з трійок не вилазив, а це, бач, кругом першим і другим сортом ідеш... Молодець!

— Стараюся, — скромно опускає очі додолу Петрик.

— А от тільки поясни мені, сину, — продовжує тато, — чому це у вас усі вчителі одним почерком стали писати?

— Як це? — насторожився Петрик.

— Ну, от дивись: оцінку з хімії тобі поставила Лідія Петрівна, з математики — Михайло Омелянович, із фізики — Наталя Борисівна, з мови — Таїсія Петрівна... Так?

— Н-ну, так, — мимрить Петрик.

— А тепер поглянь: слово «сорт» чомусь кругом написано абсолютно однаково. Що б воно означало, га?

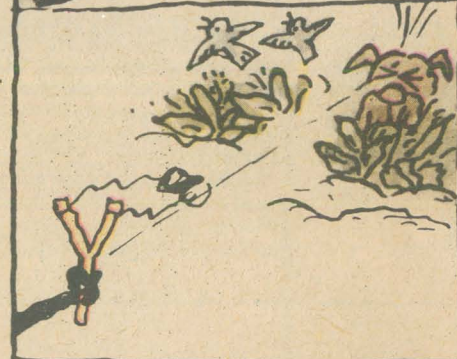
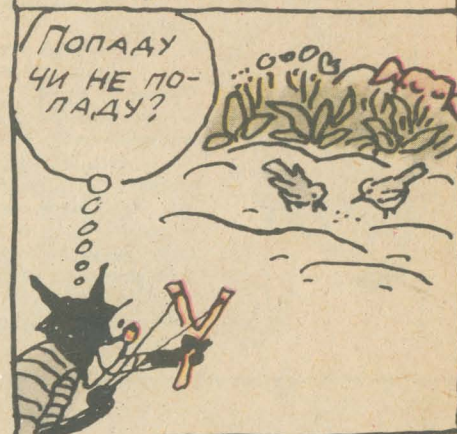
Петрик спаленів і ледь чутно промовив:

— Я виправлюсь, тату...

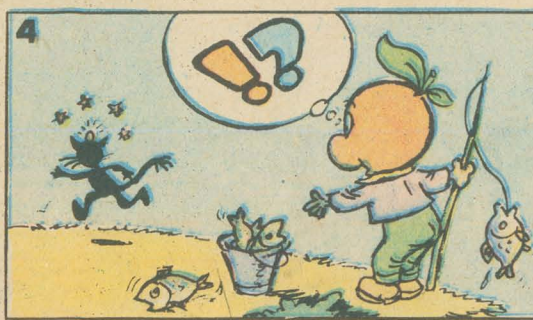
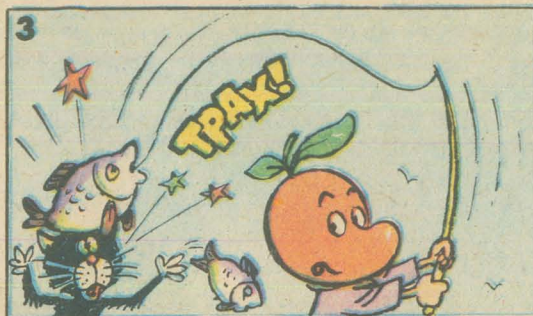
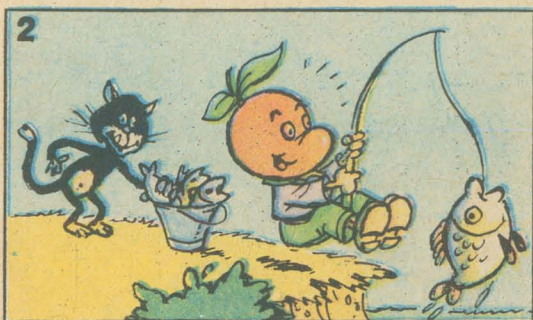
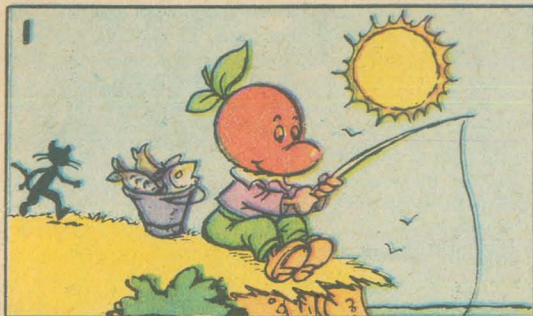
Петрикові «костюми» виявилися шиті білими нитками. Більше він ніколи не хитрував.

Михайло РОМАНЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. Г. РІЗНИКА

НЕВЕЗІННЯ ЧИ НЕВМІННЯ?

Наша Юля руки мила
І впустила в тазик мило.
Поки мило діставала,
Вся до нитки мокра стала.

Наша Юля ніжки мила,
Рушничок у таз впустила.
Поки там його дістала,
З табуреточки упала.

Покупать кота хотіла —
Ледве-ледве не втопила.

Котик вискочив із хати
І чимдуж в куці тікати.

Потім Юля в ліс ходила —
На грибочок наступила.
Як відходила від нього,
Роздавила ще одного.

В чому справа? Чи невміння,
Чи звичайне невезіння?
Дуже просто: це у Юлі
В голові кують зозулі!

Олександр ПІДСУХА

ВИПРАВИВСЯ

Біла гуска гусенят
Повела гуляти в сад.
Раптом песик загарчав,
Гусенятко налякав.
Недотепі гуска біла
Зауваження зробила:
— Не гарчав би ти даремно.
Це ж негарно!
Це ж нечемно!
— Добре! — пес пообіцяв.
Гаву-гаву,
Гав-гав-гав!

Василь ЗАЄЦЬ.

МІКРОБАЙКИ

СВОЯ ДУМКА

На трибуні Заєць:
— Всім нам в обов'язковому порядку треба...
— Не треба, — перебив його Вовк.
— Так от, — продовжував Заєць, — нам ні в якому разі не потрібно...

ПЛЯМИ В АНКЕТІ

Якось на бенкеті Заєць, намагаючись прислужитися, ненароком хлюпнув Вовку вино на костюм. Той був у настрої і не розірвав його.
— Це пляма на моїй анкеті, — плачучи, признався косоокий дружині. Але збіг час. Вовка з'їв Лев. І Заєць у своїх мемуарах докладно розписав, як він сміливо ставив плями на вовчий шкурі.

Валерій МИХАЙЛИК.

М. Луцьк.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Можна попросити продавця обміняти вам черевик. Можна умовити працівника торгівлі бути з вами «взаємно ввічливим». Можна навіть, хай ціною великих зусиль, примусити продавщицю посміхнутися. Але домогтися у працівників прилавку деяких торговельних закладів Миколаєва книги скарг — пусте діло. Грудьми стануть, а не дадуть. Про такі грубі порушення правил радянської торгівлі розповідалося у фейлетоні «Дефіцитна книга» (№ 3 журналу).

На цей виступ Перець одержав кілька відповідей. Так, начальник обласного об'єднання «Миколаївриба» А. І. Пишенін повідомив, що фейлетон обговорено на оперативній нараді керівників підприємств та відділів. В усіх підвідомчих підприємствах відбулися загальні збори колективів, на яких було засуджено подібну поведінку працівників прилавку.

За порушення одного з найважливіших пунктів правил торгівлі — видачі «Книги скарг» на першу вимогу покупця — заступника завідувачого магазином «Море» Просянову Т. В. з цієї посади звільнено. А продавців Гонфальд А. Н. та Миколаєву С. В. звільнено із системи об'єднання. За

відсутність належного контролю за роботою підлеглих завідувачого магазином «Море» Дмитрієвій В. А. оголошено сувору догану.

Директор Миколаївського облкоопторгу Н. В. Шеремет повідомив, що після виступу Перця проведено рейд-перевірку усіх магазинів Миколаївського міськкоопторгу. Фейлетон та наслідки перевірки обговорювалися на розширеній нараді, де були присутні усі завідувачі магазинами. За невиконання інструкції про «Книгу скарг» та слабку виховну роботу в колективі завідувачого магазином № 18 Жирову В. А. оголошено сувору догану. Сувору догану оголошено й продавцю магазину № 22 Калиниченко С. П. А виконуючому обов'язки завідувачого магазином № 22 Москаленко Н. Н. — догану.

Начальник Миколаївського обласного управління торгівлі А. І. Грановський повідомив редакцію, що критику Перця визнано правильною. Фейлетон обговорено на нараді керівників торгів, оптових-роздрібних фірм, баз та на зборах колективів магазинів. Наказом управління торгівлі покарано всіх винних у порушенні інструкції про «Книгу скарг».

ДВІ ГУМОРЕСКИ

СОБАЧА ДУША

Робоча комісія обходила тваринницький комплекс, на предмет прийняття його до експлуатації, і весь час обурювалася.

— Зарано нас викликали!
— Обладнання змонтовано гидотно.

— Ніщо не випробуване.
— Бетонування погане.
— Двері-вікна косо-криво висять.
— Словом, мало і неякісно зроблено будівельниками і монтажниками. І чим вони два з половиною роки займалися тут?

— ...Товариші!!! — раптом зупиняється голова комісії посеред величезної виробничої зали комплексу. — А що це за дворняга ввесь час супроводжує нас?

— Жучка, — пояснив виконроб. — Собака прибудила місяців двадцять

тому до нас. І не проженем тепер звідси.

— Сторожеві допомагає?
— Так точно! — підтвердив худючий з палкою дядько.

— А чому, коли ми ходимо поодиночі, Жучки не видно? А варто нам зійтися до купи трьом-чотирьом — і вона тут як тут?

— Засвоїла! — знову по-військовому відрепортував охоронець. — Ви ж знаєте наших... Якщо по двоє-троє збираються — значить, і їй щось перепало...

ВІЧНА РУЧКА

Від дверей парилки фінської бані — сауни — зсередини весь час ручка відлітала.

Чи то вже так смікали її хлопці-молодці, чи то вже так тисли на неї,

коли з того стосорокаградусного пекла виривалися. Скоріше всього, те й інше. Але ручка більше п'яти-шести днів не трималася.

А вчора, після місячної перерви, приходжу до бані і чую горде:

— Нічого! Ця ручка не відірветься вже!!!

— Та невже?! — не вірю власним вухам.

— Точно! — гарантує господар сауни. — Двадцять дев'яту добу оце висить, ніби прикипіла.

І за кілька хвилин я переконався у тому...

До ручки не можна було приторкнутися навіть. Бо замість дерев'яної — металеву поставили.

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

Вибірники СПЕГАСА

«Дорогий Перче! Рішив я доповнити гумореску у виховному напрямку. Щоб чоловіки опасалися своїх жінок, особливо спортсменок. Перша, що я тобі послав то вона написана на скору руку, не думаючи, скуп», — пише В. Г-ич із Тернополя. Гумореска його називається «Анна».

«В ней все прекрасно. Все играет Стройные ножки, тонкий стан... А как глазами заморгает... Клянусь вам честно, не в обман Мое сердечко завмирает», — такими яскравими фарбами змальовує автор принади своєї знайомої і не без гумору додає:

«Ты как пчела трудолюбива
Как паровозик ты сильна
Будешь летать по магазинах
Таскать продукты для меня»,
за що автор обіцяє кохати її «на всю железу».

Але після одруження між молодятами виникають деякі конфліктні ситуації, про що свідчить такий монолог:

«Ты пьяница непробудимый!
Лишь только пьешь и только спишь
Ты словно труп неповторимый
В гробовом ящике лежишь».

У цьому місці ображений ліричний герой намагається залучити на допомогу такий солідний аргумент, як ремінь, проте Анна

«... заметила картину
И как-то вроде бы шутя
Вдруг ловкой и спортивной силой
Рукой удар мне нанесла».

Нам не лишається нічого ішого, як відзначити, що доповнення «у виховному напрямку» вийшло у В. Г-ича справді енергійним. Одне слово, «на всю железу»!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Дуже Перче!

Чи не зможеш ти уточнити, що за стовпи закопані від села Кам'яного Броду до села Христофорівки? Одні стверджують, що то Ульянівський райвузол зв'язку телефонну лінію реконструював, тільки дроти почепити забув. Інші вважають, що то зв'язківці у такий спосіб позбулися лишку матеріалів. А треті у дискусії не встрають і гав не ловлять: хто з пилкою, а хто із сокирою виходять на промисел. Може так статися, що через кілька місяців від тих стовпів сама згадка лишиться. А вони, між іншим, чимало коштують.

В. БОРОВИЦЬКИЙ.

Кіровоградська область.

На жаль, нерідко так буває: одного б'ють, а болить іншому. Приклад тому — історія, що трапилася зі мною. Купив я сорочку Новомосковської швейної фабрики дніпропетровського виробничого об'єднання «Славутич». Коли прийшов додому і розпакував — аж злякався. Суцільний брак! Відправив я ту сорочку на фабрику. І у відповідь листа одержав про те, що «винні, зокрема ВТК-1, адміністративно покарані». Не знаю, як карали винних, а мені болить. Бо це я, в першу чергу, постраждав і морально (стільки часу і нервів витратив на всі ці пересилки), і матеріально (не маю ні сорочки, ні грошей). Чи не здається тобі, Перче, що це несправедливо?

М. ВОВК.

м. Черкаси.

Мультик з перцем

Сміх — найкращі ліки.

СТОРОЖІ-МАРАФОНЦІ

ГУМОРЕСКА

Якось на районних спортивних змаганнях першість з марафонської ходьби здобули сторожі колгоспу «Зірка» Яків Диня, Степан Гарбуз і Денис Шпак. Суддя змагань, поздоровивши марафонців з заслуженою перемогою, між іншим поцікавився: — Ви за яким стилем тренуєтесь? — літеру «С» він не вимовляв.

— Та в нас свій власний стиль. Ото як у вікнах світло погасне і всі поснуть, так і починаємо тренуватися, — пояснили йому.

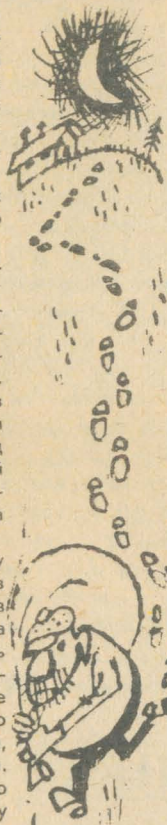
— Щоб ніхто не бачив? — кинув дотеп суддя.

— Еге ж, еге ж...

— Молодці! — потис марафонцям руки і кожного поцілував голова районного спортивного товариства Геннадій Маркович Сtribунець. — Так і продовжуйте. Ми з вами ще не такі рекорди завоюємо!..

Проте секрет марафонських успіхів у сторожів досить простий. Справа в тому, що об'єкти, які вони охороняють, розташовані на значній віддалі один від одного: молочнотоварна ферма — на південній околиці села, свинівідгодівельник — із протилежного боку, на північній околиці, а птахоферма — за п'ять чи шість кілометрів, аж на хуторі.

Тому, коли споночіє, сторожі несуть додому фураж спочатку кожен зі свого об'єкту. Потім Яків Диня марафонським маршем по городах та ярах із молочнотоварної ферми бере курс до Степана Гарбуза на свинівідгодівельник. Там приятель допомагає йому наповнити лантуха запашним свинячим комбікормом, піддає на плечі і, коли той зникне в темряві, стартує на хутірську птахоферму до Дениса Шпака. І теж, звичайно, не по дорозі, а манівцем по озимині, через ріллю і вибалки. Навантажившись зернофуражем, він теж чухрає до своєї садиби, а тим часом Денис Шпак знову

ж марафонським маршрутом направляється на молочнотоварну ферму до Якова Дині по силос та коренеплоди.

Таким чином, за час несення служби кожен із них встигає побувати на всіх фермах і запастися, як висловлюється зоотехнік Кирило Приплід, повною гамою кормів: і для рогатої худоби, і для свиней, і для птахівництва. Щоправда, інколи трапляються й зриви, і то за умови, якщо котрийсь із них потрапить не додому, а до сусідки чи куми. Тоді графік взаємовідвідувань порушується.

Дещо уповільнюються марафонські темпи і взимку за довгих ночей. А от весною та на початку літа, коли ночі короткі, напруга зростає, бо інакше до ранку не встигнути. Недарма о такій порі навіть наймолодший із сторожів Денис Шпак, обливаючись потом, скаржився дружині:

— Трохи не влип. На леваді світанок застав. Та ще й собаки напали, мало мішка з рук не вирвали...

Недарма сторожі, посилаючись на те, що на охороні колгоспного добра їм і присісти нема коли, уже не раз порушували питання перед правлінням про надання їм якогось транспорту — коли не машини чи трактора, то, принаймні, хоч гужового, — але бездушне правління категорично відмовляло.

Та вони не падають духом і продовжують тренуватися, покладаючи велику надію на голову районного спортивного товариства Геннадія Марковича Сtribунця. Той запевнив, що коли виборють першість і на обласних змаганнях, то преміює їх мотоциклом.

Сторожі погодилися, але за однієї умови: мотоцикл має бути неодмінно з коляскою!

Анатолій ВОРОПАЙ.

«На кожну доярку потрібно зробити ящикок з мінеральною підкормкою».

(3 наказу).

Надіслав Д. БОДНАР.

«Перевірки свідчать, що окремі керівники цехів, комітети профспілки не приділяють належної уваги забезпеченню повного травматизму серед виробничників, в той час, як травматизм повинен широко пропагуватися і вдосконалюватися в кожному цеху, дільниці, бригаді...»

(3 акта перевірки).

Надіслала С. КАПІТАН.

«Потрібно з перших днів нового року різко підняти щодобові прирости на кожній голові, цим ми зможемо бути гарантовані виконання нових завдань. Корми для цього ми маємо, люди на своїх робочих місцях є, залишається тільки попрацювати з людьми».

(3 протоколу зборів).

Надіслала Л. ХОДЮК.

«Хто загубил партаманет біля кафе «Ніва» прошу прийти з вознаграждением до меня в квартиру № 5 за расчетом.

(3 об'яви).

Надіслав М. САВЧЕНКО.

«Усе замерло, коли Питро прийшов з полочки. А я, сусідка, не сомкнула очей і усе слыхала. Што було знає його жина і я».

(13 заяви).

Надіслав А. ІЛЬЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Три роки вже чекає житель села Топило (Знам'янський район) Голик М. А., коли ж нарешті працівники Тренівської телемайстерні відремонтують йому кольоровий телевізор «Берізка». Про це писалося в одному з листів, надрукованих у № 2 журналу.

Головний інженер Кіровоградського обласного підприємства «Побутрадіотехніка» тов. Чубаха повідомив редакції, що телевізор відремонтовано.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні «Перегоріло...» розповідалося, що у місті Ужгороді керівники облкомунгоспу ще в 1977 році взялися збудувати нове пожежне депо, пообіцявши здати його до ладу через 11 місяців. Після цього вони давали ще кілька туманних обіцянок, а депо й досі не побудовано.

Після виступу Перця секретар Закарпатського обкому Компартії України тов. Чулей повідомив, що такий факт дійсно мав місце. Він обговорювався на нараді в обкомі партії. Звернуто увагу керівництва облкомунуправління, тресту «Закарпатбуд» на недостатню роботу по виконанні державних планів введення в дію споруд, а проектантам вказано на помилки в проектній документації. Нині будівництво пожежного депо повністю завершено.

★ «Даємо уроки...» — так називалася замітка, вміщена у розділі «Об'яви, оголошення» («Перець» № 6), в якій йшлося про те, що у радгоспі імені Пархоменка (Краснодонський район) на будівництво теплиць вже вгнали понад 200 тисяч карбованців, а віддачі ні на гріш.

Як повідомив секретар Ворошиловградського обкому Компартії України тов. Романенко, факти, вказані в замітці, дійсно мали місце. Нині для завершення будівництва теплиць створено спеціальну бригаду, завезено необхідне обладнання та матеріали. За слабкий контроль за ходом будівництва і несвоєчасне забезпечення задачі теплиць в експлуатацію заступнику голови райвиконкому Пушкарю Н. А. оголошено догану.

Наказом по Ровеньківському тресту овоче-молочних радгоспів директору радгоспу Макусі Н. А. оголошено догану, а старшому інженерові-будівельнику тресту радгоспів Денищенку М. Ф. — сувору догану.

★ В одному з листів, що надійшов до Перця, повідомлялося про те, що у селі Чишки (Львівщина) кілька місяців не працюють телефони.

Начальник Мостиського районного вузла зв'язку І. М. Бабій повідомив редакцію, що при перевірці листа факти, наведені в ньому, підтвердились. Телефонний зв'язок у цьому селі працював із перебоями через аварійний стан телефонної лінії, яку було пошкоджено під час бурі. Нині до села Чишок замість повітряної прокладено кабельну лінію зв'язку, і телефонний зв'язок працює стабільно.

★ Механізатори колгоспу «Перемога» (Близнюківський район на Харківщині) написали редакції листа про те, що вони восени 1979 року здали в ремонт до Богодухівського райоб'єднання «Сільгосптехніки» трактор Т-150, який досі не відремонтовано.

Після втручання в цю справу Перця секретар Богодухівського райкому Компартії України тов. Угровецький повідомив, що трактор відремонтовано й видано колгоспові. А завідуючого виробництвом Максимівської спецмайстерні Пархоменка В. Г. за тягання у цій справі з посади звільнено.

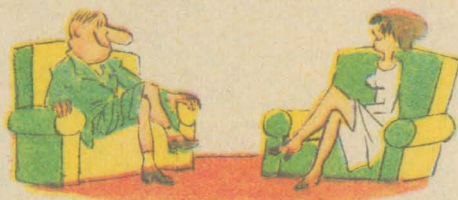
★ У № 9 журналу в повідомленні «Перцеві відповідає Держбуд УРСР» у третій колонці в другому рядку зверху замість слів «фінансовими органами» слід читати «фінансуючими органами».

Іноземний

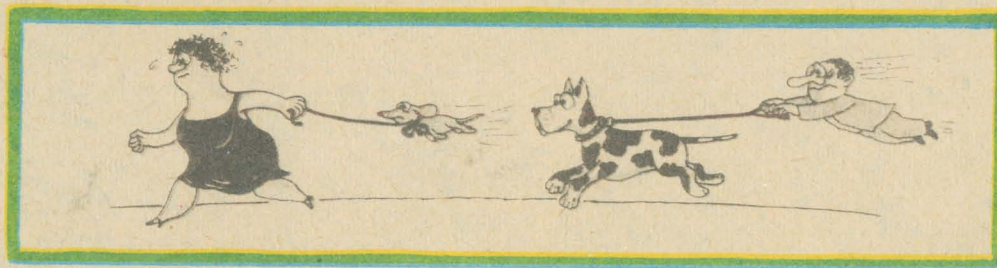

Малюнки з журналів: «СТИР-ШЕЛ» — Софія, «УРЗІКА» — Бухарест, «ОЙЛЕНШПІ-ГЕЛЬ» — Берлін, «РОГАЧ» — Братислава.

гумор

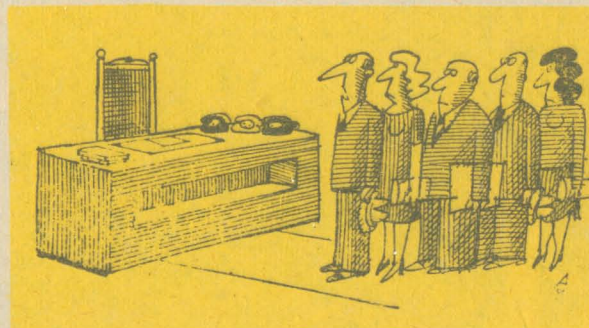
Без слів.

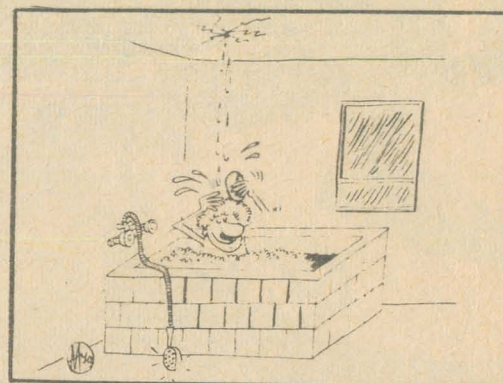
Без слів.

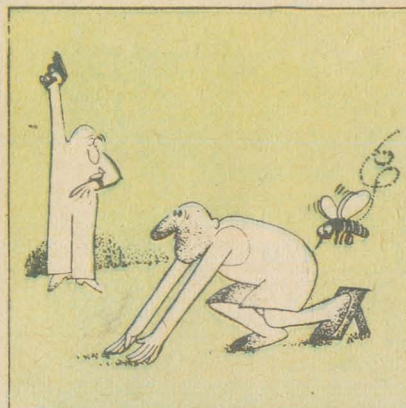
— Мушу вам сказати, дорогесенька, що жінки в нашому будинку для престарілих зовсім не вважають мене за мужчину.

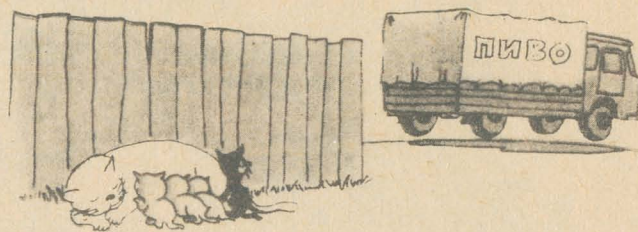
Прийомний день.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 13(1103)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.06.81. Підписано до друку 18.06.81. БФ 12401. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умови-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.350.000. Зам. 02572.

© Журнал «Перець», 1981 р.

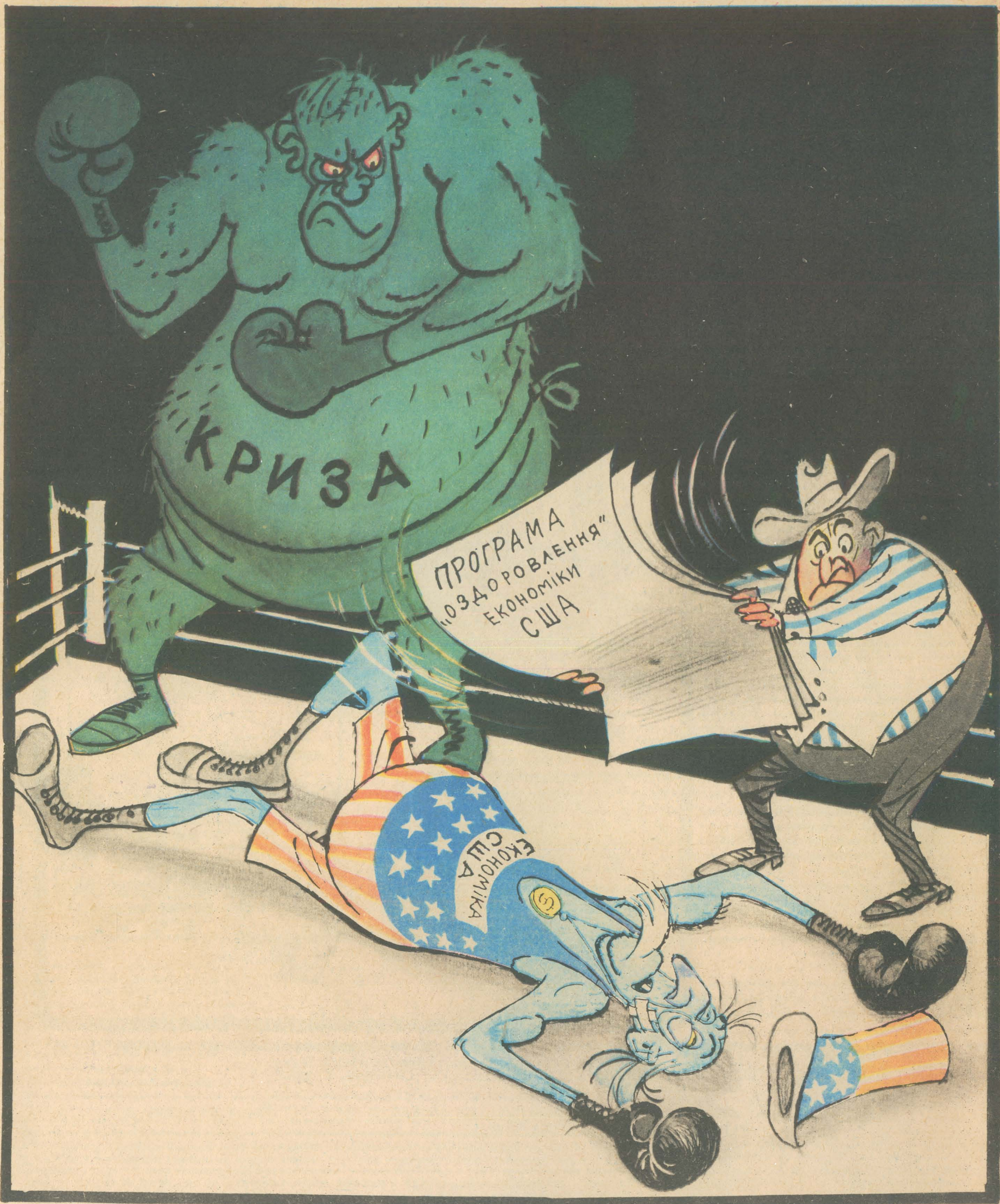
Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировано redaktorom
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Марні зусилля.